

pärast wabbandada, mis ta mahha pilland, et Hindret tedda mitte ei pilsaks. Ta ei lausund ennem ühtegi, waid andis nuttose näoga Hindrefule kät ja läks temmaga wantre jure, misga niid kahhefesti linna poole sõitsid. Omma nabre kõrwas istudes panni Katrina niid alles tähhele, et Hindret üks kaunis ja kenna noormees olli. Sedasi sõites pahwatas Katrina suu lahti. Ta ütles: „Kule Hindret, minna mõtlesin tanna sinna peale.“

So? kas minna se olin? Agga minna ei mõista Saksja keelt, egga olle mul linna lombeid, wastas Hindret, kes küi wäljaspidi rahhuline näitas ollewad, agga süddames olli temmal rõõm selle ülle, et Katrina temma peal mõttelnud.

„Sa näitse keif ollewad kuulnud, mis minna isse ennejega rälisin? Ma olin küi wägga kõrge ommas meeles, agga ma tahhan ennast allandada ja sega rahhul olla, mis Jummal mulle jaggab.“

Nii palju kestas neil jutto, sest wantre mürrin tiwwise tee peal lämmatas kõrwad sinni. Hindret ruttas turrule kauba aiaks. Turrul ei olund weel palju rahwast, siiski tungis üks hull kauplejaid nende wantre ümber, ja Hindret panni imnaks, kuidas Katrina linna rahwaga mõistis ümberkäia. Temmalt ei küsind legi kauba hinda, waid igga üks hoidis noore maa neio pole, kes õige selgeste Saksja keelt rälis ja omma puhta lättega minne

ja wõid ja mis weel müia olli, kõrgema hinna eest ärra müis, kui Hindret olli peale pannud. Katrina kauples ta poodis, ja aitas Hindrefulle jisseostmisse jures; nenda et küi nähha olli, mis tullu se toob, kui innimenne laks keelt rägib. Hindret leidis kauba eest ni palju rahha jisse tulnud, et ta need munnad, mis ta ärratinkis, maffetud saanud. Niid olliid asjad linnas aetud, sest hommitut peetud, põlnud muud teggemist, kui foio taggasi sõita, et lõune warral küllasse saaks. Hindret mõtles niid sedda luggu järrele, kuidas temma tanna nenda aegsaste linnast wälja peasnud ja mis head hinda temma wõi ja teiste asjade eest sanud; ei temma isji ep olleks mitte julgend sedda hinda küsida, egga nii alwalt poest kaupa osta, kui temma armas Katrina, kellega ta wägga rahhul olli. Sedda tunnistas temma Katrinale ülles ja ei jätnud ta mitte ütle matta, et ta tedda jubba mõnda aega sallaja armastanud ja niid nõu wõtnud, tedda enneselle küsida. „Kui sinna minnoga ühhes nõus olled, siis tullen ma teie perressse sind küsima.“ Nennad andsid selle peale ühhe teisele kät, ja nende wahhel olli kaup walmis. Hindrefu isja põrnitses esmalt küi wasto, agga kui poeg wannale ärrafelletas, mis wiisakas tüdruk Katrina olla, ja kuidas Katrina üksi kaupa müinud, ja suurt hinda sanud, siis läks isja süddamest endine wiikka nabre tüdruku wasto ärra, tedda ta suurelissels